

73. Evig Naturen skænker sine Gaver.

(Integer vitae.)

E. Flemming.

Andantino.

1. E - vig Na - tu - ren skæn - ker si - ne Ga - ver, Is ø - de -

læg - ger ej de græ - ske Ha - ver, Vaa - ren med Sang - fugl,

Ze - fyr og Au - ro - ra kom - mer med Flo - ra.

2. Lavrbærret grønnes dejligt end til visse;
ak, men det pryder mer ej Heltens Isse.
Fjernt nu fra Thule, fra det kolde Bælte
drage kun Helte.

3. Jorden er venlig alle skabtes Moder,
Skønhed er Søster, Tapperhed er Broder;
ej da forsmaa, du Helt fra fjerne Kyster,
Tak af din Søster!

4. Fjenden, som fræk sig Grænsen havde nærmet,
veg for din Glavind; du har os beskærmet.
Modtag da Kransen! Haabet den har bundet,
du har den vundet.

A. Oehlenschläger.

74. Faderløs og moderløs.

(Liden Harpepiges Klage.)

Jørgen Malling.

Andante.

1. Fa - derløs og mo - der - løs, af Brødre - ne for - ladt, al - le smaa Sø - stre i

Gra - ven ned - sat, al - le til - sam - men i Hun - gerskval død:

pp *cresc.* *sf*

tun-ge-re Taa-re paa Jorden ej flød, tun-ge-re Taa-re paa Jorden ej flød.

2. Frændeløs og venneløs i Verden om at gaa,
 syng, mens Taarer i Øjnene staa,
 smile mod Kummer og synge for Brød,
 i: tungere Taare paa Jorden ej flød.:1
3. Harpeklang og Glædessang ved fremmed Dør og Bord,—
 ingen, som hører de bævende Ord,—
 ingen, som ved, hvorfor Kinden er rød,—
 i: tungere Taare paa Jorden ej flød.:1
4. Spøgende og smilende med stille krænket Sind,—
 klappes af fremmede Herrer paa Kind,—
 betle om Livet og ønske sig død,—
 i: tungere Taare paa Jorden ej flød.:1

B. S. Ingemann.

75. Flyv, Fugl, flyv.

J. P. E. Hartmann.

Moderato.

1. Flyv, Fugl, flyv o-ver Fu-re-søens Vo-ve, nu kommer Nat-ten saa sort,
 alt synker Sol bag de dæm-ren-de Sko-ve, Dagen nu li-stersig bort.
 Skynddig nu hjem til din fje-dre-de Ma-ge, til de gul-næb-be-de smaa;
 men naar i Mor-gen du kommer til-ba-ge, sig mig saa althvad du saa!

2. Flyv, Fugl, flyv over Furesøens Bølge,
 stræk dine Vinger nu vell
 Ser du to elskende, dem skal du følge,
 dybt skal du spejde deres Sjæl.
 Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide
 Kærligheds smigrende Lyst,
 alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
 burde jo tolke min Røst.

Chr. Winther.